

LEPOSLOVNI
DIJASKI
LIST

L. I.

1930
FEBRUAR

5. 2.

Pola:

"Ž a r u" n a p o t.

"Žar" poziva nas študente,
da izrabimo talente,
ki nam dal jih je Gospod.
To mu kličemo na pot.

Dobro vedoč,
da v slogi je moč,
složno naj Žar
skozi vihar
zaprek in prevar
vodi svoj brod
preko vseh zmet!
Naj na stranpot
ne zaide nikdar!
Tak naj bo "Žar"!
"Dom, kralj in Bog!"
Povsod naj okrog
to geslo vsekdar
spremlja naš "Žar"!

Iztok:

Ž i v l j e n j e

Román, román, román ...

Strma je gora in težka je pot do vrha.

Ognjene pošasti podijo se divje krog mene
in jaz se z njimi bojujem in padam, padam ...

V goščavah blodim in truje mi reže obraz
in ves sem krvav kakor nagelj na oknu dekliškem.
Križ na mojih ramenih težak je kot gora svinčena
v dalji neznani odsev njegov dolbe v črno tamo.
In kadar padem, zaraže v moje srce
in sem krik ustreljenega orla v solčnih višavah

Pa vem. Na vrhu gore je solnce, je dan,
tam lepe večerne so jutranje zarje,
tam biserna rosa blišči kakor morje kristalno
in vode pojejo pesem sreče neznane.
Tam si umiješ krvavi obraz in težki križ pade, raz tene
Kdaj bom dospel vrh te, o gora življenja?

Fedja:

Pred n o č n o n e v i h t o .

Temna noč
je padla na zemljo.
Luna se
pa, nič ne prikaže.
Semtertja
brleča zvezda še
zagori
na zastrtem nebu.

Kmalu pa
zvezda ta se skrije
za oblak.
Popolna tema
je zastrla
naravo živim očem.
Zdaj pa zdaj
se zabliška na daleč;
čuje grom
nato se v daljavi.

Iztok:

V š o l i.

Težke, turobne besede,
črna, dušecha megla,
skoz njo sije dvoje krotkih oči,
dvoje rok se dviga v odpuščanje
v zlatem okvirju na steni ...

Iztok:

V t i h i h v e č e r i h.

Ko svetiljke
obcestne
vržejo na strop
moje sobe
sence bolestne,
takrat moja duša
zasanja
sanje prelestne ...

Kakor topli
pomladni dihi
v moje duše
ste vi,
večeri tihi ...

Maja:

V e č e r.

Glej večer! Glej vitke jelke
tam v gozdu tiho sanjajo.
Ob žuborečem se potočku
globoko vrbe sklanjajo.
A v mraku iz zelenega
grmička čuješ sladki glas,
ker slavček uspavanko poje.
Zvek plove preko temnih jez ...

Z zvonika bližnega se čuje,
ko težko kladvo ure bije.
Razgrne plašč svoj mračni noč
in zemljo vso v temo zavije ...

Iztek

H r e p e n e n j e

Na bregu morskem je zakrvavela
obstreljena ptica.
Rađa za družicami
v sinji zrak bi poletela,
pa ne zore, ne more ...
Svinčenka teži,
teče rdeča kri,
za družicami
v dalje zro oči ...

Kam hočeš, hrepenenje moje?...

Aljoška:

D e k l e p r i o k n a.

Okno ...
za mrežo rdeče rože,
nagelj, rožmarin,
za rdečo storo dekle skriva mlad obraz
V belih rokah ji roža drhti
vsa posejana od biserov belih
od solz ...

Tesar:

N a l o v.

Nebo se za gore na vzhedu
je že razsvetlilo.
Iz nočnega spanja življenje
se vse je zbudilo.

Petelin je divji naznanil,
da dan je napočil,
z ležišča je svojega zajec
veselo peskočil.

Iz kočice lovske pa lovec
odhaja veselo
na lov na srnjaka in sanja,
kot vse bi mu pele.

Iztek:

K e s c i .

Kapljice rosne na bilkah visokih
zelenega travnika se blišče.
Fantje, zagerelih obrazov, veselih oči,
na trate hite.

Padaje, padaje bilke zelene
pod keso peječe;
padaje, padaje kapljice znoja
na zemljice vreče ...

Solnce zahaja ... Rahlo zapiha
prijetni zefir ...
Pesem pejočih kescev se zlija
v nočni mir ...

Aljoška:

L i b e r a l ...

Oj, bratje, joj mene srce boli
roka se krči mi v pesti.
Joj, moje oči ...
Ukopan sem v morje, v trto in jadra
in burje sem brat;
doma sem iz Krasa ...
Pa joji!
Z zapada je puhnil vihar
mi jadra iztrgal iz rok,
razgradal mi trto in olike.
Joj, moje oči
v kamen so vdrte,
v Kras, Kras, ki ga ljubim.
Roke bi razkrilil
padel na kamen in ga poljubil
v norčavi ljubezni do Krasa ...

P.B.:

E l e g i j a .

Ah, mene mladost ni napajala s čarem
in toja mi bila je vedno sladkost,
oklanjal sem se le usode udarom;
a cvetja ni meni nastlala mladost.

Pač, često iskal sem utehe, rešitve
in iskal radosti po žarnih vrteh
a dušne si nisem iskal poglobitve,
o svetlih le sanjal sem radostnih dneh.

Usoda prečesto je kupo nalila
mi, zvrhanc kupo veselja in nad,
mladost mi pa zraven je strupa prilila:
kako naj iskal bi cvetoče pomlad?

Kaj pač mi bo čaša ljubezni, sladkosti
in kaj mi bo njima primešan še up?
Kaj pač mi kristalna be čaša mladosti,
ko vedne se skriva na njenem dnu - strup?

In tiste trpljenje in strup in spoznanje,
zavistnosti kače na rajskih vrteh:
kaj pač naj koristijo moje mi sanje,
ke sanjal o lepih sem mladostnih dneh?

Kako bi veselo in blaženo vzkliknil,
ke v mrežo sem nerazrešljivo zaprt?
Kako naj bi zopet vesel duh moj vzkliknil,
ke širi nad mano svoj temni plašč smrt?

In zopet in zopet... In kaj mi nebesa
in kaj mi pomaga molitve pomoč?
Kako, ker moj duh se oklepa telesa,
telo pa objema le črna mi noč?

Orjaška in temna samote so krila,
kdo reši se jih, kdo raztrga vezi?
Kako naj bi duša Neskončnost molila?
Kako? Saj realnost je - drugega ni.

Tihotne, nesrečne in težke so ure,
ke smrti občutim neznosno oblast,
grozotne se v dalji mi mrčne konture,
ki riše jih s prstem mladosti propast.

Oblačni so moji življenja zdaj dnevi,
oblačna mi sama je tista mladost;
kje bodo naj duše mi mirne odsevi?
Kot plašč me objemlje le trpka bridkost.

O strašni obrazi ...Kaj tu mi grozite !?
Kaj bile mi ni že trpljenja preveč ?
Kako mi ostudno v obraz se smejite ...
Vem, čaka me še negotovosti noč.

Mladosti želim neemakeževane
- kot dete nedolžno naj zre mi v oči -
in zginile bodo trpljenja mi rane
in vstal mi spet krasen bo dan iz noči.

O Sila Neskončna, ki v nič vse razkrajaš,
ki daješ zapovedi svojim stvarjem,
ki vsak organizem z življenjem napajaš ...
Kako naj od Tebe kaj upati smem ?

Kako naj bi čakal zdaj Tvoje rešitve,
ke revež na vrt sem bridkesti izgnan ?
Kako, saj zdaj vendar že konec je bitve,
sevražnik pa - jaz - zdaj na tleh pokenčan ?

O rajski moj nagelj, ki zdaj je usahnil,
kako naj jaz nanj zdaj še upati smem:
ko v temno sem, grešno vsakdanjest omahnil,
z uvele sem cvetko pegreznil se - nem.

Pač prideje časi, še prideje dnevi,
krasni in lepi, polni sreče in nad ...
Grebovi pa - žal - se le vedno grebovi
in nič ne poljubi jih zerna pomlad.

P. B.

T e r c i n e e m l a d o s t i.

Epilog k E l e g i j i.

In zlati časi, časi mladoletja ...
Ta vse je vzela zima mi nemila,
na grebu mojih nad ni niti cvetja.

In radost me je svetla zapustila;
kam ploveš, tužno duše brepenenje,
kam, misel, te peret bo obrnila ?

K izvirkom radosti pač, kjer življenje
je, kjer veseli rastejo cvetovi
kjer ne pustoši njiv, livad trpljenje.

Le plevi misel moja tja, le plevi,
le da peret ti v vetru ne osahne
da zime ne zapre poti plazevi!

Tja, kjer veselje nikdar ne usahne,
tja, kamor vihra nikdar ne pribruje,
tja pojdi, kjer radost ti upe vdahne!

Kjer pot ti radost nove nasvetuje,
kjer srzlih ni udar-e v mrazu čuti,
kjer, le ljubezen sama ukazuje.

Te hočem, kar srce ni komaj sluti,
kar bilo mi deslej je še neznano,
kar mi zapiral pot vihar je kruti.

In kje naj mi bežanstvo bo iskano
in kje naj Eden vrt mi bo sladkosti,
kje najdem bitje še neotrevane ?

Ne bom iskal te Eden veselosti,
kjer le uha beseda sladke čuje,
kjer morda je samo odsev mladosti.

Kjer le razkošje samo ukazuje.
Tja pojdem, kjer mladosti spev se poje,
mladost pa sveža volje narekuje.

Mladost kjer uveljavlja čare svoje,
kjer lica nežna le mladost poljublja,
kjer se pozablja na Fortune boje.

Kjer se veselje v sladek sen izgublja,
kjer dražestni le rastejo cvetovi
in s t' r a s ^t n o s t i n i ^{nikdar} čuti zublja

Kjer nikdar ne zapadejo snegovi,
veselje kjer v realnost pet zapira
in solčnih dni ne spremljajo mrakovi.

Tja želel bi, k studencem, kjer izvira
mladost, kjer njena sladka pač beseda
obup tesnobe s srca vsem otira.

Ne skrivaj, čuj me, žarnega pogleda ...
Li merda res mi v Eden poč zaprta,
srce se svoje tuge ne zaveda.

Kje vodi pot do rožnega tja vrta,
kje se veselja in telažbe meje,
a meni okna s tesnostjo zastirta!

A hočem letja, kjer mladost se smeje,
ne tja, kjer ona žalostna vzdihuje,
tja hočem, kjer le ona srca greje.

Kjer se prepiri in nevihte tuje,
kjer vedno solnce svetlih upov sije,
kjer zima pač nikdar ne ukazuje,

nasproti solncu vsaka roža klije ...
O ne, o ne ... Te ve ste sladke sanje!
Življenje poje druge melodije.
Te vi ste, upi ... Sanje ve nekdanje !

Iztek:

G r e h .

Videl sem jo.

Brezmesni skelet na konju ognjenem.

Plašč mrtvaški vihrał ji je v zarjo večerno.

Iz ust krvavela je pesem,

pesem teme, ki zagrinja ljudem pogled,

pesem megle, ki zastira dušam polet.

Klepale koso so roke koščene,

njena bleščava ljudi je slepila,

da se tonili v mraku strahotnem,

da niso videli zlatega solnea ...

Videl sem jo.

Uprla je vame votle oči.

O, da bi jih nikdar !...

In čutil sem še,

kako je zavela sapa ledena,

kako me prijela je roka koščena,

in potem nič več, nič več ...

-----;

In zdaj sem zaprt v teme,

ki mi zagrinja pogled,

in zdaj sem obdan z meglo,

ki zastira duši polet.

Ne vem več, kake sence blišči,
ne vem, kdaj je neč, kdaj je dan,
v svinčene sem mase vkovan,
ki me teži, teži ...

Vem, prišel be dan.
Na vzhedu be zaplamtele,
rumene se sence razžarele,
razgnale svinčeni be zrak,
razgnale vijelišni mrak.
In meje misli beše debile pereti
in hitele zlatemu sencu napreti.
Okevi beše padli raz mene,
več ne be spene nebene.
A, kake be lepe ...

Pa saj je okrog mene mrak ...
Zakaj sanjam o tistem dnevu ?
Zakaj ? zakaj ?
Kdaj be zažarele na vzhedu nebe ?
Kdaj ? kdaj ? ...

P. B.

G a z e l a.

Keder hedima, v mislih mi je - biser moj,
srce same zanj mi bije - biser moj,
same menš gerke sije - biser moj,
ljubim dekle ljubke, ki je - biser moj.

Almada:

P o z i m i .

Čez brda zelena in log
iztegnil mogočni je Bog
belo reko.

Ysa v biserih pelja bleste.
Pe peti kraguljci zvene,
drebno poje.

Utihsil je radostni glas,
v snegu se skrila je vas
prav kot da spi.

Otrok zazri leđeni je cvet,
zagledal se v beli je svet
in vanj strmi.

P.B.:

P e r i f e r i j a s v o b e d e.

In pihale mi nise sape juga
in jasne solnce skrite mi estale;
srce je samo in si be brez druga
pokeja, sreče in miru iskale;
tevarišica zvesta samo - tuga ...
Kam be valevje časa me prignale?
Ostali se spomini srečnih časov,
ostali se spomini rajskih glasov ...

Pokeja, sreče ni ! In kdo veruje,
da vrneje nazaj se časi zlati ?
A kjer usode reka ukazuje,
ne sme se upati, temveč bežati !
Ker znano ni, Fortuna kje potuje,
pač mora človek vedno trepetati.
In koga ljubi , to je vse neznano
in Fatum , kismet ... to je vse zlagano !

Pač morda znano je, kdaj koga ljubi
Fortuna, toda kdo nam bo oznanil,
da ljubljeneec uide ta pogubi ?
uide meču, ki ga smrtne ranil ?

Za sladko si nevesto - smrt zasnubi,
obup v srce pa ni se še nastanil.
Kdo, da bo srečno umrl, vedno upa ?
Ostane polna mu življenja kupa.

In ti, srce ubogo ! Vse hotenje
je tvoje bilo njej izkazovati
ljubezen in naklonjenost - življenje
ti ukazalo je se radovati !
A prerok je ostalo le trpljenje
in njemu moraš svoj račun podati !
Ponosno ti, srce, si kljubovala,
nazadnje prebodena si ostala.

In znaki tvojega pač odposlanstva
na tebi se se kmalu pokazali,
da si poslanka si iz Onestranstva,
to s tvojimi se usti nam izdali ;
ti čudna sreča večnega krščanstva,
pod tvoje sme peretje trepetali ...
Kdo, smrt, kdo groženj nič se ne beji ti,
in drzne, neustrašne zre v oči - ti ?

Na grobih sem spoznal te, ki zmaguješ
pevsed - in tu spoznal mi tebe vid je ;

povsod ti z glasem strogim ukazuješ
in sleherne pekarno ti je bitje
in bitje v boljše srečo napeljuješ
in samo v tebi meni srečna nit je,
ki me privede tja, kjer je veselje,
kjer se baje izpolni vse želje ...

In druga ! Tudi ta mi ni neznana !
Od prvega mi v srcu je mementa,
ko sem spoznal - deslej neotrovana -
da ni usednejšega elementa
za rože nežne, kakor trpka slana.
- in te jej ne odnese komplimenta
Pogledov njenih in besed odmevi
se v pesmih mi izraženi odsevi.

In zdaj !? Pač česte se te spominjaš,
obraz prešel, pedoba tvoja mi je,
pelahne čisto mrak te je zagrinjal ...
In zdaj mi solnce druge nade sije.
In tvoje: "Pestej!" in kaj bi se zaklinjal ?
Saj vsaka cvetka tvoja srečna klije.
Pestej! V skušnjavi človek pač spezna se
in sad resitve na spoznanju rase ...

In kje tvoj dom ? Jaz dobro vem, saj ti si
me poučila o debrptah stvarstva,
te vse, kar pišem, tega se edtisi
in v z r e k' mi vsega tega r o s p o d a r s t v a.
In kde me sedi, če vsem ti obrisi
naznanja, da nisem jaz vladarstva
tega - kot pravi je ljudje nevedni -
pedložnik - Beg jih varuj v laži zaledni !

Tam je moj dom, kjer Helios žari le
in z jasnostjo vé vsak za drugih boje,
kjer solnce se svebode vsem iskri le,
kjer vsak o drugih, svoji sreči peje
nasprotno nimajo meči več sile ...
Letja hiti mi misel, srce moje.
In kaj če druge - naj - sovražnost gleda,
zaklad najdražji moj pa je s v e b o d a.

Aljoška:

Deset let Kraševca,

Deset let,
težkih,
brez solnca,
iz krvi vzraslih,
trpečih sre in temnih misli.

Deset let,
svinčenih,
kot kremen trdih,
izžetih teles,
ognjenih zubljev,
pa mojih in vaših, bratje !

Aljoška:

Pesem brez naslova.

Mrak,
Regotne sence.
Med njimi ena
mi v dušo vtisnila je svoje slike ...

V rane zapeta,
polna svinčenk,
krvava,
slepečih oči,
z srcem na rokah ...

Bil si ti !

P.B. Pičirad

O d g e v e r n a p a m f l e t d r u g e g a
K O P I T A R J A.

Pastir z gera se s sinom je doline
prerekal - in naslednji ga učil je,
kdaj raste travne evcam, kozam bilje
in kdaj sme gnati črede na planine.

Pastirju srd v oči , v besede šine ...:
"Pod tveje načem jaz nikdar okrilje,
kdaj nepastir pravice še debil je,
da nas uči, nam o planinah - zine ?"

In nam, ki pač sinevi sme Parnasa,
naj nikdar ne očita kak dektrinar,
kaj je njegovega pravilo - časa.

O meki pač je kritik same mlinar ...
In ne zameri, kritik, nič nam glasa :
"Same doline sedi naj - dolinar !"

Trpinar:

Zimska impresija.

Jasna noč. Med mežikajočimi zvezdicami plavajoča kraljica
noči - luna. Speč gozd. Od težkega mesečnega bremena sklenjeni
vrhovi jelk in smrek. V srebrni mesečini blesketajoče se ivje
na grmičju kraj gozdne stezice. Naokrog vse tiho - tiho ...

Rahel vetrič. Vrhovi jelk in smrek se se stresli in od me-
sečine presrebrana prašina se je vsula. Iz grma pa je stepila
srna in obstala ...

X X X

Gorska pokrajina. Vse pokrite od rahle snežne odeje. Nad nje
pa razlite mehke, zimske sonce. Bajne čaroben blesk pokrajine.
Osamele smreke ... Neme stene ... Nebene stopinje v snegu. Tenka
meglica je za trenutek skrila sonce. Tedaj je zadržal prvi
smučar preke mrtve ravni.

X X X

Noč. Zamrežena reber. v bregu med smrekami stoječa sa-
metna, s slame krita hišica. V dolinici zamrzel studenec. Mesec
izza rebri. Ivje, ivje ... Sveta noč, sveta noč ... Glas velikega
zvena iz doline. Vrata hišice se odpre. Po stezi pa zakrevsa k
polnočnici, na palice oprt, sključen starček.

X X X

Proje:

J u n a š k i č i n .

Mlad knezov lovec, Bukevec, se je, kakor pravijo, vedel zelo junaške pri zasledovanju divjih levcev, ki so že tri leta pustili obsežne gozdove kneza W.

Neke zimske noči je prišlo do spopadagezdarjev z divjimi lovci. V dežju krogel je same ona smrtne zadela. Zadet je bil v glavo divji lovec Keber in izdihnil v nekaj minutah.

Zapustil je šest malih, nepreskrbljenih otrok.

Zadel ga je - Bukevec.

Smrt njihovega najdrznejšega tovariša je divje lovce tako prestrašila, da so vrgli puške proč in zbežali; bili so kmalu pelevljeni.

Lovci in gozdarji so nato do jutra popivali z veseljem in ponesem zmagevalcev in vsakdo izmed njih si je želel, da bi bil sam ustrelil Kobra. Ta, ki ga je bil ustrelil, pa je ležal doma na postelji. Oči je imel uprte v temo in žele je, da bi bil kdo drugi izprežil usodni naboj; ni bil vesel zmage.

Dasi ni hotel, se mu je misel vračala k onemu trenutku, ko je padel strel. V mraku je videl ene žalestne oči, ki so se vsevale vanj. Videl je skršeno postavo, ki se mu je oprezne bližala, da bi nanj merila. Tedaj je nenadoma začutil v sebi desalej mu še neznan, opejno veselje do boja ... Padile je ... Še sedaj sliši pri dušeni krik zadetega, še sedaj vidi na tleh ležečo postavo. Spoznal je kaj je storil in pristopil je k žrtvi.

V tem se je dvignila krvava glava Kobra in oči so se mehke in proseče uprle vanj. Z istim izrazom v očeh pogleda obstreljena zver lovca, kadar se ji približa, da bi jo umeril. Take plahe in bežeče je nanj gledal lelec v krvi pri njegovih negah.

kaker bi hotel prebiti za odpuščanje. Njegove tele, praž mrtve, je v smrtne noči odvrnila, glava se je počasi dvigala in emahnila v praprot. Noge so se zarile v zamrzle prst, roke so krčevite grabile po prsih.

Kmalu so ga moči zapustile, krvaveča glava je obležala med snegom. Bukevec je z groze odstopil nekaj korakov; najraje bi bil zbežal, ali bilo ga je sram. Baječo, prestrašen vsled ekrutne smrti se je zopet približal svoji žrtvi. Pretekle je nekoliko sekund. Tele se je zopet krčevite stresale, krvava glava se je premikala v snegu. V svitu meseca je videl strašne, skašene, človeške glave, pedebne krvavi kopi. In ta grezna glava se je še vedno premikala kaker bi bila hotela poiskati mesta, kjer bi mogla brez bolečine počivati.

Masec se je skril za oblake, kot da bi se ustrašil greznega pogleda. Obris dreves se se podaljšali v nejasnih sencah.

Bukevec je začutil pod nogami nekaj toplega. Ko je videl da stoji v blaki krvi, je odskočil. Odsel je tiho, z bojaznijo, da ga kda ne pekliče in prisili, da bi ostal.

Kaj se je to neč dalje godilo ni vedel. Od tega trenutka pa ko je zvedel, da je k ter mrtvih, se mu je zdelo, da ga neka nevidna bitje vedno spremlja. Prinesel ga je v sebe na okrvavljenih čevljih, v gobah sveže obleke in na jermenu puške. Lasje se se mu ježili, na čelu se se mu pojavila potne kaplje. Vse neč ni mogel zatisniti očesa.

Menadema je nekaj udarilo ob ekno. Prestrašen je planil s postelje, strgal puške s stene in nazaj čakal. Kmalu je spoznal da je udarila le veja ob ekno, ke je zapihal veter.

Vzel je obleke, čevlje in položil vse to s puško v roč v najednejši kot sebe. Čutil je, da se je držale bitje le teh predmetov, toda za ne dolge časa se je zopet vrnilo. Vedel je, da ni de Kobera čutil nobenega sovražstva. Nekeč še, ko ga je pred letem videl, ko se je s kepice etrek vračal od pogreba svoje žene, se mu je smilil.

Ko se je zdanilo, se je sicer rešil nevidnega bitja, toda bal se je stika z ljudmi. Zdele se mu je, da si šapeta priroda: "Da, eni krogi ki mež, ki se je trudil noč in dan, da bi preživil šest, vedno lačnih strečičev, je sedaj mrtev ... Ubil ga je knezev lovec, zato ker je včasih ustrelil kakega zajca." ... Zdele se mu je, da mu je sovražen ves pešteni svet. Rad bi vsakega pesameznega človeka prepričal, da je bil Kober podlež. Kadar ga je najbolj blatil, se je pojavila pred njim znana postava, kakor da bi se mu regala in rekla: "Ne, ne, Kober ni bil podlež, bil je same grešnik, kakor drugi ljudje." - Ni se čutil krivega, ampak vedel je, da ga je zadela velika nesreča.

Čez nekaj časa je odšel, da bi bil prisoten, ko bodo knezu naznanili zmage nad divjimi levci. Levci v paradnih uniformah in gardji v sivih, prazničnih oblekah se bili že zbrani na dverišču.

Ko jih je knez peklical k sebi, je čakale Bukevca nemale presenečenje. Njegov predstejnik, ki je bil bej z divjimi levci srečno prespal, mu je prišel naproti, kakor da bi bila že od davna enaka.

Pred vrati knezeve pisarne pa je nastal nered. Nihče ni hotel prvi vstopiti. Vsi se se edmikali. Bukevec je nenadoma ostal sam v espredju. Ko je začul svoje ime, je vstopil in pozdravil.

Knez mu je prišel nekoliko korakov napreti in začel hvaliti njegov pogum. Dal mu je velik zlatnik za spomin in ga imenoval za svojega telesnega levca.

V začetku je Eukevec mislil, da gre za neke pometa, ki si ni upal takej vzeti zlatnika. Ko se ga začeli še drugi hvaliti, da mu je začelo dezdecati, da je steril s tem, da je ustrelil Kebra, velikega junaštvo.

V smetici je pritaval v svoje sebe in ni čul hvalisanja tevarišev. Zlatnik ga je žgal v reke in ni mogel več vzdržati v sobi. Planil je ven, zdirjal v vas in se ustavil šele pred Kobrevo kečo. Iz keče se je razlegel jok. Planil je v kečo, vrgel zlatnik med otročiče in zdirjal v gozd.

Šele v gozdu se je oddahnil. Zanesle ga je na kraj spopada. Naslenil se je ob drevo in zagledal krvave lise na snegu, kjer je pred kratkim časom ležale truple divjega levca - Kebra ...

K
S
A
I
E
P
O
D
I
Ž
T
S
I
L
V
N
T